

Arrest

nr. 320 462 van 22 januari 2025
in de zaak X / VIII

In zake: 1. X
2. X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DELHEZ
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Sierra Leone nationaliteit te zijn en handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, op 27 september 2024 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 augustus 2024 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9^{ter} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat S. DELHEZ verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 28 oktober 2018 toe op het Belgische grondgebied, samen met hun minderjarige zoon W.K., en dienden op 31 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 27 januari 2022 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers tekenden beroep aan tegen deze beslissingen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de

Raad). Bij arrest van 27 juni 2022 weigerde de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 27 juni 2022, nr. 274 687).

1.3. Verzoekers dienden op 10 januari 2024 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), die betrekking had op medische aandoeningen in hoofde van de minderjarige W.K.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 12 augustus 2024 een beslissing waarbij de in punt 1.3. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekers werden hiervan op 28 augustus 2024 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 10.01.2024 bij onze diensten werd ingediend door:

K.(…), F.(…) (RR (…))

Geboren te (…) op (…)

K.(…), P.(…) (RR: (…))

+ minderjarige kinderen:

K.(…), W.(…), ° (…)

K.(…), I.(…), ° (…)

K.(…), J.(…), ° (…)

Nationaliteit: Sierra Leone

Adres: (…)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-arts of arts aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 09.08.2024 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Wij herinneren eraan dat de arts van de Dienst Vreemdelingenzaken enkel een advies dient te geven over de medische aspecten, gestaafd door een medisch attest (zie in dit verband het Arrest RvS 246385 van 12.12.2019). Bijgevolg kan in het kader van dit advies geen rekening worden gehouden met gelijk welke interpretatie, extrapolatie of andere verklaring van de verzoeker, zijn raadsman of elke andere persoon buiten de medische wereld betreffende de medische situatie (ziekte, evolutie, mogelijke complicaties…) van de zieke persoon.

(…)”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten ten laste van verzoekers te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen

9ter en 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijke Wetboek, "voor zover ze het algemeen rechtsbeginsel van de eerbied die men aan akten verschuldigd is, vastleggen". Verzoekers stellen in hun enig middel het volgende:

• *Eerste tak: De gezondheidstoestand van de verzoeker*

Overwegende dat de adviserend arts van de tegenpartij stelt dat de verzoeker, een klein patiëntje van 7 jaar, momenteel geen enkele ziekte meer heeft die zijn leven of lichamelijke integriteit zou kunnen bedreigen of die een risico van onmenselijke en vernederende behandeling met zich zou brengen indien hij niet zou behandeld worden.

Dat de gespecialiseerde arts, een neuro-pediater, in het door de verzoeker ingediende medisch attest het volgende naar voren brengt.

- taalontwikkelingsstoornis: matig ernstig - normaal IQ
- gedragsstoornis wordt thans beoordeeld als matig ernstig

Dat er een KNO-operatie gepland moest worden, die op 29 december 2023 uitgevoerd werd.

Dat deze ingreep echter niet alle problemen heeft kunnen oplossen, zodat de verzoeker nog steeds grote moeilijkheden heeft en gebruik moet kunnen maken van een opvolging door een psycholoog en een logopedist, alsook van andere medische afspraken.

Dat enkel deze opvolging, volgens de arts, kan voorkomen dat gedrags- en taalproblemen blijven bestaan.

Dat de verzoekers trouwens aantonen dat zij deze gezondheidswerkers meermaals geraadpleegd hebben, evenals neuro-pediater, huisartsen, KNO-artsen, enz.

Dat hij, nog altijd volgens de artsen, van dagelijkse behandeling en dagelijkse medicatie moet kunnen genieten.

Dat al deze afspraken duidelijk maken dat de gezondheid van dit jonge kind van 7 zowel paramedische opvolging als medische opvolging door huisartsen en specialisten vereist.

Dat zowel de adviserend arts van de tegenpartij als de tegenpartij zelf een kennelijke interpretatiefout hebben gemaakt door te stellen dat logopedie, psychologische zorg en speciaal onderwijs op geen enkele wijze noodzakelijke zorg vormen.

Dat deze zorg, net als de medische opvolging, essentiële elementen van de zorg van de verzoeker uitmaken en bijgevolg door de adviserend arts van de tegenpartij in aanmerking genomen moeten worden in zijn analyse op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, quod non.

Dat de omstreden beslissing dus geenszins rekening houdt met alle ingediende medische stukken en bijgevolg schendt, naast de bepalingen inzake de motivering, de bepalingen van het Burgerlijk Wetboek inzake de eerbied die men aan akten verschuldigd is.

Dat het ook verbazingwekkend is om vast te stellen dat de adviserend arts van de tegenpartij, die duidelijk niet over alle nodige informatie beschikt, noch over de specialisatie die nodig is om het probleem in zijn geheel te beoordelen, talrijke hypotheses over de gezondheidstoestand van deze zeer jonge patiënt naar voren brengt.

Dat we termen als "vermoedelijk" lezen, die van zijn part op een onzekerheid wijzen.

Dat er bovendien geen zekerheid bestaat over de oorsprong van de taal- en gedragsstoornissen.

Dat met andere woorden, de gespecialiseerde artsen die de verzoeker opvolgen, op dit moment niet kunnen uitsluiten dat hier sprake is van een geestelijke stoornis.

Dat als er twijfel is bij de specialisten, dan geldt dat a fortiori ook voor de adviserend arts van de tegenpartij, die over vaardigheden niet beschikt.

Dat er zelfs controles en neurologische monitoring ingevoerd zijn, die nog steeds doorgaan.

Dat dit aantoont dat er onzekerheid bestaat over de evolutie van de pathologie van de verzoeker, maar ook dat het belangrijk is dat de medische opvolging voortgezet wordt.

Dat de verzoeker benadrukt dat dit type onderzoek enerzijds gespecialiseerde artsen en anderzijds ultramoderne medische apparatuur vereist om de medische onderzoeken te kunnen uitvoeren en deze vervolgens naar behoren te interpreteren.

Dat er aan herinnerd moet worden dat het de bedoeling is dit 7-jarige kind terug te zenden naar SIERRA LEONE, waar verzoekers, zonder ook maar enigszins te zijn tegengesproken, konden aantonen dat hij daar bij gebrek aan artsen en medische uitrusting in geen geval behandeld kon worden.

Dat de ernst van de pathologie en de gevolgen voor het leven of de fysieke integriteit niet vanuit België, maar wel SIERRA LEONE beoordeeld moeten worden.

Dat een aandoening die niet zo ernstig lijkt in België, waar ze goed en snel behandeld kan worden, elders, zoals in SIERRA LEONE, waar ze geen medische ondersteuning of apparatuur hebben, heel ernstig zou kunnen blijken te zijn.

Dat de adviserend arts van de tegenpartij duidelijk geen rekening heeft gehouden met dit toch fundamentele gegeven.

Dat de gezondheidstoestand van de verzoeker en de onzekerheid i.v.m. zijn evolutie, in tegenstelling tot wat de tegenpartij en haar adviserend arts beweren, de intrinsieke ernst van zijn gezondheidstoestand aantonen.

Dat ze, door in de omstreden beslissing het tegenovergestelde te beweren en aldus aan te tonen dat ze geen kennis hebben genomen van alle ingediende medische stukken, de in het middel genoemde bepalingen kennelijk geschonden hebben.

- *Tweede tak: de beschikbaarheid en toegankelijkheid van gezondheidszorg in SIERRA LEONE*

Overwegende dat verzoekers zonder te zijn tegengesproken, aangetoond hebben dat de medische en paramedische zorgen die de verzoeker nodig heeft in zijn land van herkomst niet beschikbaar of toegankelijk zijn.

Dat de Rechtbank Alhier in een arrest van 10 november 2009 (nr. 33 906) stelt dat "het invoeren van een algemene situatie niet kan worden verworpen als zijnde een buitengewone omstandigheid op de enkele grond van de vaststelling dat zij algemeen van aard is ...",

Dat de Rechtbank Alhier er in zijn rechtspraak ook constant op gewezen heeft dat "het EHRM bij het onderzoeken van de algemene situatie in een land vaak belang hecht aan informatie uit recente rapporten van onafhankelijke internationale mensenrechtenorganisaties zoals Amnesty International, of uit overheidsbronnen. (Zie b.v. EHRM 21 januari 2011, MS, S/België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54 ; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99 en 100).

Tegelijkertijd heeft het EHRM geoordeeld dat de loutere mogelijkheid van mishandeling als gevolg van instabiele omstandigheden in een land op zichzelf geen schending van artikel 3 van het EHRM inhoudt (zie EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en anderen/ Verenigd Koninkrijk; § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoeker in een bepaald geval door ander bewijsmateriaal gestaafd moeten worden (zie : EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 79 ; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131 EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov and Askarov/ Turkije, § 73 ; EHRM 26 april 2005, Müslim/ Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat in gevallen waarin een verzoeker beweert dat hij behoort tot een groep die systematisch aan een praktijk van mishandeling blootgesteld wordt, de bescherming van artikel 3 van het EVRM bij uitzondering in werking treedt wanneer de verzoeker aantoont dat er ernstige en bewezen redenen zijn om aan te nemen dat die praktijk inderdaad bestaat en dat hij behoort tot de bedoelde groep (zie EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden verlangt het EHRM niet van de verzoeker dat hij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die hem persoonlijk onderscheiden; indien dit de bescherming van artikel 3 van het EVRM illusoir zou maken Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoeker en de beschikbare informatie over het land van bestemming met betrekking tot de bedoelde groep (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland § 80 ; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland § 148)" (RvV, arrest nr. 125 321 dd. 9 juni 2014).

Dat hij daarom in geen geval de nodige zorg zal kunnen krijgen in zijn land van herkomst."

3.2. Verzoekers voeren de schending aan van de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek. Deze bewijsregeling heeft geen uitstaans met de administratiefrechtelijke beslissing waarbij een medische regularisatie-aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. De artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek hebben betrekking op het bewijs van verbintenissen uit overeenkomsten en hebben derhalve een zuiver privaatrechtelijk karakter en zijn derhalve niet van toepassing op een administratiefrechtelijke procedure (RvS 16 oktober 2002, nr. 111.627), zodat de schending ervan niet op dienstige wijze kan worden aangevoerd.

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze daadkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat verzoekers de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing kennen, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in hun enig middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het enig middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en feite juist zijn, correct beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen (RvS 18 december 2013, nr. 225.875).

3.5. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoekers geschonden geachte artikel 9^{ter} van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag en in het bijzonder artikel 9^{ter}, § 3, 4°, van de vreemdelingenwet:

"§ 3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

(...)"

Een ziekte "zoals voorzien in §1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk", wordt in artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet als volgt omschreven: "(...) een ziekte (...) (die) een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft (...)".

3.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op 10 januari 2024 een aanvraag om machtiging tot verblijf indienden op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag ging vergezeld van een standaard medisch getuigschrift (hierna: SMG) van 7 november 2023 dat werd opgemaakt door neuropediater dr. V.L. Als diagnose wordt in het SMG vermeld dat W.K. lijdt aan een taalontwikkelingsstoornis met matige ernst en een gedragsstoornis, eveneens met gematigde ernst. W.K. zou hiervoor aangepast onderwijs volgen waar hij aangepaste logopedische en pedagogische opvolging geniet en hij zou eveneens psychologisch opgevolgd worden. Daarnaast ging deze aanvraag gepaard met verslagen van otorhinolaryngologische (NKO) consultaties naar aanleiding van frequente oorontstekingen en ontstekingen van de bovenste luchtwegen, die aanleiding gaven tot het plaatsen van 'buisjes' in de oren in 2022 en het verwijderen van de amandelen in 2023.

De behandelende arts stelt dat zonder aangepast onderwijs en zonder de opvolging die W.K. geniet, zijn taal- en gedragsproblemen een impact zullen hebben op zijn schoolcarrière en op zijn sociale integratie.

3.7. De arts-adviseur bracht op 9 augustus 2024 een medisch advies uit naar aanleiding van de aanvraag om machtiging tot verblijf waarin het volgende werd gesteld:

"(...)

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 10.01.2024.

Medische Attesten :

1. Standaard Medisch Getuigschrift – 07/11/2023 – Dr. V.(...) L.(...)
2. Operatieverslag NKO – 09/12/2023 – Dr. C.(...) B.(...)
3. Voorschrift Medicatie – 29/12/2023
4. Consultatieverslag NKO – 06/11/2023 – Dr. C.(...) B.(...)
5. Consultatieverslag Neuropediatrie – 17/10/2023 – Dr. V.(...) L.(...)
6. Medische Nota – 17/10/2023 – Dr. V.(...) L.(...)
7. Medische brief rode kruis – 11/07/2023
8. Consultatieverslag neuropediatrie – 08/06/2023 – Dr. V.(...) L.(...)
9. Consultatieverslag NKO – 23/05/2023 – Dr. C.(...) B.(...)
10. Consultatieverslag NKO – 21/11/2022 – Dr. C.(...) B.(...)
11. Consultatieverslag NKO – 10/10/2022 – Dr. C.(...) B.(...)
12. Consultatieverslag NKO – 25/07/2022 – Dr. ?
13. Consultatieverslag NKO – 09/05/2022 – Dr. C.(...) B.(...)
14. Consultatieverslag NKO – 10/01/2022 – Dr. C.(...) B.(...)
15. Consultatieverslag NKO – 07/12/2021 – Dr. Ch. G.(...)

Daarnaast zijn er nog enkele niet medische en paramedische documenten die niet apart opgesomd zullen worden. Dit gaat voornamelijk over verslagen logopedie/psychomotoriek, en zaken zoals inschrijving in een speciale school.

De betrokkene is een jongen van 7 jaar uit Sierra Leone die regelmatig oorontstekingen en ontstekingen van de bovenste luchtwegen had, met vergrote amandelen. In oktober 2022 zijn bij hem buisjes geplaatst, en in december 2023 werden ook de amandelen weggenomen. Dit probleem is dus uitbehandeld en vergt geen andere interventie. De oorontstekingen leidden vermoedelijk tot gehoorproblemen en daardoor een taalachterstand. De betrokkene gaat hiervoor naar een speciale school waar meer opvolging is voor de taalontwikkeling. Er lijkt zich mogelijks ook ander vreemd gedrag te vertonen maar dit wordt niet verder uitgewerkt. Neurologisch nazicht en EEG was normaal.

De gehoorproblemen door de ontstekingen zijn verholpen. Speciale scholing wordt niet als een behandeling beschouwd. Bovendien kan een taalachterstand op zich niet gezien worden als een ernstige aandoening.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft (een ziekte zoals

voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.

Er zijn geen medische contra-indicaties om te reizen.

(...)"

3.8. Indien de arts-adviseur concludeert dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte, zoals bedoeld in artikel 9ter, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag in toepassing van artikel 9ter, §3, 4°, van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren. De gemachtigde van de staatssecretaris verwijst in zijn beslissing naar het medisch advies van de arts-adviseur dat als basis dient voor en waarvan de motieven integraal deel uitmaken van de bestreden beslissing. Bijgevolg dienen de beslissing en het advies gezamenlijk te worden onderzocht (cf. RvS 21 oktober 2014, nr. 228.829).

3.9. Verzoekers zijn het in hun middel fundamenteel oneens met de beoordeling van de arts-adviseur. Wanneer een verblijfsaanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt afgewezen, zal dit veelal precies zijn omwille van het feit dat de arts-adviseur in zijn advies tot een andere conclusie komt dan hetgeen de aanvrager tracht te staven aan de hand van de neergelede medische attesten. Het enkele gegeven dat de arts-adviseur tot een andere beoordeling zou komen dan de behandelende arts van de betrokkene, betekent niet dat die beoordeling niet kan worden gevolgd (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.947). Verzoekers houden in hun middel vol dat zowel paramedische opvolging als medische opvolging door huisartsen en specialisten vereist zijn voor W.K.

3.10. De Raad stelt echter vast dat het standpunt van verzoekers in hun middel geen steun vindt in het door henzelf neergelegde SMG. Er wordt daarin immers geen medicamenteuze behandeling of medische ingreep voor W.K. noodzakelijk geacht, behoudens de operatieve verwijdering van de amandelen, die reeds op 29 december 2023 werd uitgevoerd. De arts-adviseur van de verwerende partij stelde dan ook vast dat de ontstekingsproblematiek, die blijkt uit de NKO-rapportage en het operatieverslag, "*dus uitbehandeld (is) en (...) geen andere interventie vergt*". In het SMG worden voorts enkel gespecialiseerd onderwijs, logopedie en psychologische begeleiding gedurende de ganse schoolloopbaan aangewezen geacht om de gedragsproblemen en de taalachterstand te verhelpen en de sociale integratie te bevorderen van de minderjarige.

De Raad merkt op dat de arts-adviseur wel degelijk rekening hield met de taalachterstand en de gedragsproblematiek van W.K. Hij wijst er in dit verband terecht op dat de taalachterstand op zich niet kan beschouwd worden als een ernstige (medische) aandoening. De gedragsstoornis waarvan verzoekers spreken, wordt inderdaad niet verder 'uitgewerkt' en niet bevestigd na neurologisch nazicht en na een EEG. Ook verzoekers IQ zou normaal zijn volgens het SMG, waardoor verzoekers niet aannemelijk maken dat de arts-adviseur op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit zou zijn gekomen dat de minderjarige W.K. niet lijdt aan een 'ziekte', zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

3.11. Waar verzoekers in hun middel aanvoeren dat de bestreden beslissing geenszins rekening houdt met alle ingediende medische stukken, merkt de Raad op dat ze verzuimen concreet aan te duiden met welke (medische) stukken geen rekening zou zijn gehouden door de arts-adviseur en/of de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing.

3.12. In zoverre verzoekers betogen dat er geen zekerheid bestaat over de oorsprong van de taalachterstand en de gedragsstoornissen van de minderjarige W.K., waardoor er ook *a fortiori* twijfel zou bestaan in hoofde van de arts-adviseur, stipt de Raad aan dat het niet aan de arts-adviseur toekomt om te onderzoeken wat precies de oorzaak is van de door verzoekers aangebrachte taalachterstand en gedragsproblematiek. De arts-adviseur dient enkel op basis van de beschikbare gegevens te controleren of de betrokkene al dan niet lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of aan een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling beschikbaar of toegankelijk is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Dit alles betekent niet dat de taalachterstand en de gedragsproblematiek van de minderjarige W.K., die door de behandelende arts van een gemiddelde ernst ("*degré de sévérité moyen*") worden beschouwd, door de arts-adviseur zou worden geminimaliseerd. De arts-adviseur dient zich er echter toe te beperken om op grond van het geheel van de 'medische' diagnose, de noodzakelijk geachte 'medische' behandeling en de situatie in het land van herkomst op het vlak van gezondheidszorg na te gaan of de aandoening ressorteert onder de definitie die in artikel 9ter, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet is opgenomen. *In casu* is er echter geen 'medische' diagnose en werd er geen 'medische' behandeling in het vooruitzicht gesteld.

3.13. Waar verzoekers in hun middel ingaan op de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de gezondheidszorg in Sierra Leone, merkt de Raad op dat uit artikel 9ter, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet geenszins de algemene wettelijke verplichting voortvloeit om steeds en ongeacht de concrete (medische) problematiek, waarop de aanvraag gebaseerd is, de beschikbaarheid en de

toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst te onderzoeken. De arts-adviseur kwam tot de conclusie dat de ontstekingsproblematiek is uitbehandeld en dat het vreemde gedrag van de minderjarige niet verder werd uitgewerkt. Daarnaast stelt de arts-adviseur dat het gespecialiseerde onderwijs niet als een medische behandeling kan worden gekwalificeerd en dat taalachterstand op zich niet kan gezien worden als een ernstige aandoening, waardoor hij op goede gronden kon concluderen dat er *“kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”*. Bijgevolg is de kritiek die verzoeker levert in verband met de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de gezondheidszorg in Sierra Leone, niet dienstig.

3.14. Aangezien verzoekers niet aannemelijk maken dat de arts-adviseur in zijn advies onredelijk te werk ging door te concluderen dat er in hoofde van de minderjarige W.K. kennelijk geen sprake was van een ziekte, zoals voorzien in artikel 9^{ter}, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet, tonen zij evenmin aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op onwettige wijze de aanvraag in toepassing van artikel 9^{ter}, § 3, 4°, van de vreemdelingenwet onontvankelijk heeft verklaard.

3.15. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 9^{ter} van de vreemdelingenwet en verzoekers tonen evenmin een motiveringsgebrek aan.

Het enig middel is, voor zover onontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend vijftientwintig door:

F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN